ל) עי ירושי פסחים פ״ב ה״ד ע' ירושי פסחים פ"ב ה"ד מגילה פ"א הי"ב, 3 [לקמן קיט: ע"ט] ירושי מגילה שם, קיט: ע"ט] ירושי מגילה שם, 10 שם פ"א הי"א, 7 אחרי פ"ט הל' ה-ו, 6 סוטה פ"ג ה"ד, ו) שייך לע"א, ו) ובהג"ה דלעיל לא כתבו כן, ועי׳ בתו׳ ממורה יד: ד״ה סמי דמתרלו ממיה זו.

הנהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה חזה וכו' ותודי הס"ד ולח"כ מה"ד ותרומת לחמי תודה לרכע: (ב) ד"ה ואין נוהגין וכו' תרומה דידיה בבמה יחיד הח״ד:

שינויי נוסחאות

אן ל"ל ומנחות (ר"ווו: בן ורבנו אן ("ל ממנחת (ביש:) בן ורבנן מנחות אין מנחה כרי (ישים, וביה בתוס:): 1] איש כל הישר בעיניו (לככיס יט) כל"ל (הגרייב): ד] קריבין בה כדתנן (*שמכ"י): ה] ל"ל במה בשעת (*שמכ"): ה] ל"ל במה בשעת (ישמביי). הן לייל במה בשעת (ש"ח): ו] לייל בקדשים שהוקדשו (*רש"ש): ו] לייל ובחי (רש"ש): ח] לייל לפני ה' (ב"ש): מ] מועד שבגלגל ובנוב כלייל צ״ק): י] ל״ל דומיא דתמידים. פי שהרי אילו ואיל העם הנאמר בי שה הים וכל הנאמר בחומש באחרי מות וכל הנאמר בחומש הפקודים היו עולות ואת הכל הקריבו לבד משעירים ופר כ"ג ושעיר לחטחת (צ"ק): יאן היינו להתום' לא גרסי בברייתא מנחה לטתום כו זגני בכרייננו בווה: ונזירות כרי. [עי' ש"ג בעמ' הקודם אות ון וא"כ הגמ' דפשיטא ליה דלר"מ מנחות ונזירות קרב בבמה ע"כ דייק כן מלישנא דר"מ כל שנידר ונידב עפ״י גל׳ קה״ים: יבו אולי כ״ל לעבי גל קוד): בן מופי על דלר"מ מנחות כו': יגן מתניתין דמגילה (ב־ש): ידן כנ"ע נוסף זה הכלל: מון ונידב אע"פ שקרב בבמה גדולה איז וכו׳ כל"ל (צ"ק). ובצאה"מ הקשה על ג'י זו דהא התום' כתבו דלא נחת לפרש אלא מה ששוותה הגדולה נפרש חנח מה ששוומה הגדונה והקטנה, ולפי הגהת ל"ק נמלא מפרש גם במה שלא שוותה. והגי" שלפנינו שפיר מתפרשה דשהין . נידר ונידב אינו קרב בין בגדולה בין בקטנה [חוץ מפסחים וכיו"ב בין בקטנה [חוץ מפסחים וכיו"ב שקבוע להם זמן]: מזן אבל מודה ר"ש דיש נידר כל"ל (צ"ק): יו) מילושנא דכל נידר ונידב ועוד כל"ל (צ"ק): יח] ר"ל נסוף הפרק של המשניות. וכל"ק הגיה ותימה דבמתני' תנן: מ] ל"ל בבמת ציבור (צ"ק):

כ] ושלמים. בעולה ושלמים של נזירות כו' (ב"ש, ח"נ):

לא מעשון וגו'. לאחר ביאת הארץ משתעי וקאמר לא תעשון כשתבאו בגלגל: ככל אשר אנחנו עושים פה היום. שאנו בין לבור בין יחיד מקריבין חטאות ואשמות ובכור ומעשר שהן חובות שאין קבוע להם זמן וכ"ש חובות הקבוע להם זמן אבל מה אנו עושים שם איש כל

הישר בעיניו היחיד לא יקריב שם אלא נדרים ונדבות שישרו בעיניו לנדור ולנדוב עד מתי כי לא באתם וגו׳ עד שתבאו לשילה: ישרות מקריבו. נדרים ונדבות: חובות לח מקריבו. היחידים דחיש כתיב ולח פליג קרא בין גדולה בין קטנה דליחיד לא קרב אלא נידר ונידב הלכך שאין נידר ונידב אין קרב בבמת יחיד דהא אין קדשי לבור קריבין דו כדתנן במתני' (דף קיב:) קרבנות לבור קריבין במשכן קרבנות יחיד קריבין בבמה: מנחות ונזירות ישרות נינהו. דאע"ג דבמלאת נזרו הויין קרבנותיו חובה עליו מיהו ע"י נדר באו עליו: אין מנחה בבמה. כדאמרי׳ לקמן [קיט:] זבחים ולא מנחות [דכתיב] למען אשר יביאו בני ישראל וגו׳ על פני השדה היינו במות הן שעת היתר שלהם והביאום לה׳ אותם שהוקדשו בשעת היתר ולא הספיק להביאם עד שנאסרו כדאמרן בהשוחט לעיל (דף קו:) דפסוק זה בקדשי ח קדשים שהוקדשו בשעת היתר

והקריבום בשעת איסור קאי וזבחו זבחי שלמים ומפרש בת"כ " אין לי שקרבו בבמה אלא שלמים דהא אוקימנא בקדשי במה מניין אף עולה ת"ל זבחים ז יכול אף חטאת ואשם ת"ל אותם ומה ראית אחרי שריבה ומיעט אמרת מה שלמים הבאים בנדר ונדבה אף כל הבא בנדר ונדבה ולר"מ איתרבו נמי מנחות ומירות ורבנן דייקי זבחים ולא מנחות אלא דבר הזבוח: נוירום חובה היא. דהוא לא התנדב [אלו] הקרבנות אלא אסר עלמו ביין ובתגלחת ומאליו נתחייב בקרבנות: מחלוקת. דר"מ ורבנן בנזירות בחטאת ואשם שבה אבל עולות ושלמים דנזיר דברי הכל קרבי: חזה ושוק. המורם משלמים ותודה (מ) וארבע חלות המורמות לכהן מארבע מיני חלות שבתודה כדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן וגו' (ויקרא ז): ואין נוהגין בכמה קטנה גרסינן בסוף פירקין (דף קיט:) דכתיב בהו [ויקרא י] להניף תנופה לה׳ ח ולא בבמה ואילו מורם מאיל נזיר דהיינו זרוע בשלה שיירה ולא תנייה שמע מינה לא קרבי שלמי נזיר בבמה דאי הוו קרבי הוה תני דלא נהיג ביה נמי תרומה דידיה (ב): אלא אי אמרת בחטאת ואשם הוא דפליגי. אבל שלמי נזיר דברי הכל קרבי הא מני: איש הוא דחובות לא הקריבו. ואפי׳ בגדולה אבל לבור מקריבים חובות:

וחובות הקבוע להם זמן אבל פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים לא קרבו להם בגלגל עכ"ל ובחנם הזכיר פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים שהן חטאות שאין קבוע להם זמן דאפי׳ חטאות הקבוע להם זמן כגון שעירי הרגלים לא קרבו לר"ש כדמסיק לקמן תתרגם

מתני׳ בעולה. (הג״ה וח״כ ביוה״כ לא קרבו לבור באהל מועד יו בנוב וגבעון לא פרים ולא שעירים כי אם תמידים זוהה דאמרי׳ בתוספתה ס׳ ר׳ יהודה אומר אבשלום נזיר היה שנאמר ויאמר אבשלום אלכה נא ואשלם נדרי אשר נדרתי בחברוז כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור והחי קרא בהיותם בגבעון כתיב ומפרש פ"ב דתמורה (דף יד:) שהקריבם בחברון בבמת יחיד דאי הלך בחברון להביא כבשים טובים ולהקריבם בבמה גדולה ח"כ מחברון מיבעי ליה והשתא לר׳ יהודה אי נזירות נידר ונידב הוא אתי שפיר שהקריבן בבמת יחיד בחברון ואי נזירות חובה הוי א״כ הקריבן בגבעון באהל מועד שהיה שם דלר׳ יהודה יחיד נמי מלי מקריב חובות בבמה גדולה אף בשעת היתר הבמות ולא דייק בין מחברון ובחברון אבל רבגן דאמרי מירות חובה הוא ולא קרב יחיד חובות אף בבמת לבור בנוב וגבעון א״כ אבשלום לא נזיר היה והא קרא דאלכה ואשובה ואשלם

נדרי מיירי בנדרים ונדבות. הג"ה): י רבי שמעון אומר אף צבור לא הקריבו בו'. לכאורה ר"ש אדרבנן דלעיל מיניה קאי ואינהו סברי כרבנן קמאי דמנחות ונזירות לא קרבו בבמה דליכא בינייהו אלא נסכים כדמפרש לקמיה ש"מ דלר"ש נמי לא קרבו דהא אפי׳ בלבור ממעט יותר משאר תנאים ותימה דבפ"ק דמגילה (דף ט:) [במתני' דקתני] אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים זה הכלל כל הנידר ונידב קרב כו' ומפרש בגמ' כעין פסחים דהיינו חובות הקבוע להם זמן אבל שאין קבוע להם זמן הכא והכא לא קרב ומוקי לה כר"ש אלמא ר"ש תני האי כללא או א"כ מנחות ונזירות קרבי לר"ש וכדאמרינן הכא לר"מ דתני האי כללא ואי הוה גרסי' במגילה זה הכלל נידר ונידב בלא כל הוה ניחא ליה דכל דר"מ אתי לרבויי מנחות ונזירות ועוד יש לומר דהא דפשיטא ליה לר"מ יבו דמנחות ונזירות ישרות משום דתניא בת"כ בפרשת אחרי מות מה שלמים מיוחדין שהן נידר ונידב קריבין בבמה אף כל נידר ונידב קרב בבמה אף המנחות והנזירות דברי ר"מ וקלת תימה אי אההיא סמיך דלא מייתי לה ועוד לר"ש דמגילה מי נפקא מנחה מכלל נידר ונידב ונראה ליישב מתניתין יו דהכי קאמר דאין חילוק בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים דו כל הנידר ונידב הקרב בבמה גדולה קרב בקטנה וכל שאין

נידר ונידב 🖦 שאין קרב בגדולה אין קרב בקטנה ולא נחם אלא לפרש מה ששוחה הגדולה והקטנה אבל יש נידר ונידב שאין קרב לא בזו ולא בזו כגון מנחות ומירות אבל לנידר ונידב דר"ת אין לפרש דלא איירי במנחות ומירות דשפיר מישתמע מלישנא יו דנידב ועוד דקתני לה בהדיא בת"כ וכן נראה ודאי לפרש דאההיא דתורת כהנים סמיך אע"ג דלא מייתי לה דבתמורה מייתי לה בפ"ב (דף יד:) דאמרי התם אמר ליה אביי ולימא מר שלמי פסח דאי שלמי מזיר נידר ונידב הוא דהא תניא זה הכלל כל הנידר ונידב קרב בבמת יחיד וכל שאינו נידר ונידב אינו קרב בבמת יחיד ותניא המנחות ונזירות קריבות בבמת יחיד דברי ר"מ משמע דמההיא דייק ולא מלישנא ומאן דלא חשיב התם נזירות נידר ונידב קמשני סמי מכאן נזירות: ורבגן שנחות אין שנחה בבשה. ליחיד בין בבמה גדולה בין בבמה קטנה קאמר כדתניא אינך רבנן כאן וכאן לא קרבו (נסכים) ליחיד אלא עולה ושלמים בלבד ואמרי׳ דנסכים איכא בינייהו ותו לא וה״ה דעופות נמי לא קרבו לרבנן כדאמרי" בסוף פירקין [דף קיט:] לדברי האומר אין מנחה בבמה אין עופות בבמה מ"ט זבחים ולא עופות זבחים ולא מנחות דאוקימנא ההוא קרא לעיל בריש השוחט (דף קו:) בקדשים שהקדישן בשעת היתר הבמות ותימה דבסוף יח פירקין (דף קיג.) תנן ר' יהודה אומר אין מנחה בבמה והכא קא"ר יהודה כל שהלבור והיחיד מקריבין באהל מועד שבמדבר מקריבין באהל מועד שבגלגל והרי מנחות ועופות דבגלגל כאן וכאן לא קרבו ולא מיסתבר למימר דנהי דלרבנן כאן וכאן לא קרבו לר' יהודה קרבו בבמה יש ללבור דמהיכי חימי הך דרשא למר ולמר ועוד א"כ לקמן דפריך חכמים היינו חנא קמא ומשני קרבו נסכים במדבר איכא בינייהו לימא דמנחה קריבה בבמת לבור איכא בינייהו דלרבנן קדמאי קרבה ולבתראי לא קרבה: מחלוקת בחמאת ואשם. בחטאת ואשם של מירות איירי:

פרת חמאת פרק ארבעה עשר זבחים

וחובות שקבוע להן זמן מאי מעמא דר"מ

דאמר קרא ילא תעשון ככל אשר אנחנו

עושים פה היום אמר להן משה לישראל כי

עייליתו לארץ ישרות תקריבו חובות לא

תקריבו מנחותא ונזירות ישרות נינהו ורבנן בו

אין מנחה בבמה נזירות חובות נינהו אמר

שמואל מחלוקת בחמאת ואשם אבל ישבעולות

ושלמים דברי הכל ישרות נינהו וקרבי מותיב

רבה יחזה ושוק ותרומת לחמי תודה נוהגין

בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קמנה ואילו

הזרוע בשלה שיירה אי אמרת בשלמא

בעולה ושלמים פליגי הא מני רבנן היא אלא

אי אמרת בחטאת ואשם פליגי הא מני אלא

אי איתמר הכי איתמר אמר שמואל מחלוקת

בעולה ושלמים אבל בחמאת ואשם דברי

הכל חובות נינהו ולא קרבי אמר מר וחכמים

אומרים יכל שהצבור מקריבין באהל וכו'

מאי מעמייהו דרבנן אמר קרא איש הישר

בעיניו יעשה איש ישרות הוא דליקרוב

חובות לא ליקרוב וצבור אפי׳ חובות ליקרוב

ואין גוהגין בבמה קשנה. פי' בקונטרס דכתיב בהו להניף תנופה לה' וא"ת הרי מנחה לת"ק דר' יהודה דמתני' דאיתא בבמה קטנה ואין מנופה והגשה בה וא"ל הנך נמי ליהוי בבמה ולא ליבעי תנופה ויש לומר דהני חזה ושוק ותרומת לחמי חודה עיקר מלותן בתנופה הלכך בטלה תנופה בטלי אינהו אבל מנחה עיקר מלותה קמילה והקטרה:

מחלוקת בעודה (ואשם) [ושדמים] בו. של מזרות קאמר ש ותימה דמאן דאמר לא קרבו ואפי׳ בבמה גדולה היכי משני קרא דאבשלום דלמיב (שמואל ב טו) ואשלם נדרי דליכא למימר בשאר נדרים דבפרק שני דתמורה (דף יד:) משמע דאיירי בקרבן נזירות:

ו. לא תעשוו ככל אשר אנחנו 1. לא נְנָעָשׁוּן בְּבֹּל בְּשֶׁוּ בְּּבְּוֹיְנוּ עשׁים פֹּה הַיּוֹם אִישׁ כְּל הַיְּשְׁר בְּעִינָיו: דברים יב, ח 2. בַּיָמִים הָהַם אֵין מֶלֶּךְ בֵּישַׂרָאֵל אִישׁ הַיַּשַׁר בַּעִינֵיו שופטים יז, ו יעשה: . ילהגרי"ר א"ל הפסוק שבאות א.

מוסף רש"י

וחובות שקבוע להן זמן. מכל חוצות שאין קצוע להן זמן, כגון פר העלם דכר ושעיר ע"ין, הכא והכא לא קרב (מגילה מ:) לא תעשון ככל אשר אנחנו וגר׳. מוסב למעלה על כי אתם עוברים מושב מתענט על כי מתנט שוכיים את הירדן וגו' כשתעברו את הירדן מיד אתם מותרים להקריב בבמה כל י״ד שנה של כבוש וחלוק, ובבמה לא תקריבו כל מה שאתם מקריבים פה היום במשכן שהוא עמכם ונמשת, והוא כשר להקריב בו ונמשת, והוא כשר להקריב בו מטאות ואשמות נדרים ונדבות, אבל בבמה אין קרב אלא הנידר ונידב, וזהו איש כל הישר בעיניו, נדרים ונדבות שאתם מתנדבים על ידי שישר בעייכם להפילה, ולא
ייי מובה, אומם מקריבו בכמה
(חברים יב.ח) ישרות תקריבו
נדרים ודבות מקריבו בכמת
איט שבכם לא מקריבו. איט
איט שבכם לא מקריבו האיט
איט שבכם לא מקרי שו מד
אל
אל בכמת ליצור עד שבואו
אל המעותה ותקריבום (ועייר
קיד.): ידי שישר בעיניכם להביאם. ולא